

LIBRIS

We know
books
SĂRBĂTORI MARI PENTRU CEI MICI

Călătorie către Împărăția Cerurilor

**Explicarea Sfintei Liturghii
pentru copii**

Poveste: Tatiana Petrache

Ilustrații: Ovidiu Gliga

editura
Σοφία

București

La școală

Revenirea la școală după vacanța de Crăciun a fost ca întoarcerea dintr-un tărâm minunat la rutina de zi cu zi. Încă nu se lămuriseră dacă Papa-Vasilis era sau nu Sfântul Vasilie cel Mare, dar acum știau că va trebui să găsească altă cale de a afla. „Veți înțelege cu inima!”, le spusese el. Dar cum? Era clar că trebuiau să facă ceva pentru a descoperi cum funcționează inima. Dar ce?

Zilele curgeau monoton. În fiecare dimineață, Andrei și Teo plecau din portul lor liniștit și luau autobuzul pentru a ajunge la școala din capitala insulei. Orelle curgeau după programul zilnic, dar ei își pierduseră interesul, cu toate că se străduiau să fie elevi buni. Discutau, jucau fotbal cu colegii lor, dar fără chef. Altceva îi frământa. Cum oare ar putea cunoaște cineva adevărul cu inima? Misteriosul Papa-Vasilis venise cu o provocare ce nu le mai dădea pace. Și ce este această inimă, ca să poți cunoaște adevărul cu ea? Că doar nu este nici ochi, nici microscop sau minte, nici motor de căutare!

Le spusese că această descoperire este o treabă grea și, poate, primejdioasă, de parcă ar avea de cucerit un fel de împărăție misterioasă. Acum, de unde și cum să înceapă expediția în căutarea inimii? Cu cât se gândeau mai mult la acest lucru, cu atât mai plictisitoare li se păreau orele de la școală și temele pe care trebuiau să le pregătească. Erau ca ceva lipsit de... inimă!

Biserițuța Sfântului Vasilie de pe înălțimea din capătul golfului lor rămăsese și ea într-o așteptare. De când plecase Papa-Vasilis, nu se

mai slujise acolo. Treceau din când în când să o curețe, să aprindă candelile și să se roage puțin în liniște, dar la slujbe se duceau cu toții în satul vecin. Biseriței îi lipsea și ei inima care s-o însuflețească. Când îi însoțea acolo și tatăl lui Andrei, coborau în subterană la altarul secret. Galerii lungi și întunecoase, pereții și zugrăvelile pline de istorie, mica bibliotecă îi captivau ore întregi. Erau într-o altă lume, pe care o simțeau mai adevărată decât pe cea de afară.

Într-o sâmbătă, cei doi băieți împreună cu tatăl lui Andrei, domnul Kosmas, s-au adunat să facă vecernia pentru a doua zi. *„În mare podoabă Te-ai îmbrăcat Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, Cel ce întinzi cerul ca un cort, Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale lui, Cel ce pui norii suirea Ta, Cel ce umbli peste aripile vânturilor...”*. Pentru prima oară lui Andrei i-au atras atenția aceste cuvinte pe care le rostea de obicei fără să se gândească. *„Asta e cea mai bună lecție de geografie”*, își spuse el. Se simțea ca la începuturile lumii, martor la facerea universului. *„Cel ce ai întemeiat pământul pe întărirea lui și nu se va clătina în veacul veacului. Adâncul ca o haină este îmbrăcămintea Lui, peste munți vor sta ape”*.

„Cum a putut regele David să scrie așa ceva? De unde cunoștea toate astea? Doar nu a fost de față atunci, de vreme ce nu exista încă nici un om! Cum poți cunoaște lucruri pe care nu le vezi și nici nu le citești în cărți?” Cu mintea prinsă în aceste gânduri, Andrei nici nu-și dădu seama când se termină vecernia. Teo citi *„Acum liberează...”*, iar apoi *„Pentru rugăciunile...”*.

– Nemaipomenit acest Bătrân Simeon! Să trăiască 285 de ani așteptându-L pe Mesia!, spuse Teo pe când stingea lumânările.

– Până la urmă însă L-a văzut și L-a primit în brațele sale. Se pare că a meritat, îi răspunse domnul Kosmas. Uite: *„Văzură ochii mei mântuirea Ta pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor...”*

Cei trei s-au așezat apoi pe treptele bisericii privind marea la asfințit. Valurile dansau ritmic pe nisipul arămiu.

– Tată, cum poate omul să călătorească în adâncul inimii?, întrebă Andrei.

Surprins, își privi o vreme fiul în tăcere, apoi spuse:

– Dacă ați pleca pe mare, ce v-ar trebui?

– O hartă bună, o busolă și niște merinde de drum...

– Da, cam așa. Și, cum sunteți începători, vă trebuie și un căpitan, o călăuză.

– Hm! Ca să ajung în adâncul inimii îmi trebuie toate astea?, îl privi Teo uimit.

– Negreșit! Doar este o călătorie!